

om beskatningen af pensionsordninger, som er udgangspunktet for nærværende lovforslag, og også dette udvalg har indtaget det standpunkt, at de civile retlige regler om unddragelse fra kreditorforfølgning og om indsættelse af begunstigede bør fastsættes uden for skattelovgivningen, dels fordi enhver ændring af skattereglerne ellers måtte nødvendiggøre en omprøvning af de civile retlige regler, dels fordi det ville være principielt uheldigt, at disse regler ikke skulle kunne anvendes på pensionsopsparingsordninger, som bæres af fuldt loyale pensionsformål, men som af kontrolmæssige eller andre årsager ikke kan behandles efter pensionsbeskatningsreglerne.

Man har derfor i nærværende lovforslag valgt at udforme de regler, der har tilknytning til disse spørgsmål, på en sådan måde, at en afklaring af spørgsmålene gennem en særlig lovgivning herom ikke foregribes gennem beskatningsreglerne. Der findes således ikke i forslaget noget krav om, at midlerne skal være unddraget fra kreditorforfølgning, jfr. herved de indledende bemærkninger til lovforslaget om opgivelse af de hidtidige båndlæggelsesvilkår, ligesom der ikke med den valgte formulering af forslagets § 30 om dispositioner „i utide“ er taget stilling til, om midlerne gyldigt vil kunne aftales unddraget fra kreditorforfølgning.

Til § 12.

ad nr. 1.

Ud fra skattemæssige synspunkter ville det utvivlsomt være at foretrække, at den aldersgrænse på 55 år, som i forslagets § 8 er foreslået for rateforsikring i pensionsøjemed, også kom til at gælde for påbegyndelsen af opsparing i pensionsøjemed. Når man dog her ligesom for kapitalforsikring har foreslået en aldersgrænse på 60 år, skyldes det derfor andre hensyn, for hvilke man har ment at måtte lade de skattemæssige betænkeligheder vige. Efter pengeinstitutternes erfaringer er en betydelig del af deres konti i pensionsøjemed oprettet i en sen alder og i vidt omfang i alderen mellem 55 og 60 år. Disse erfaringer har man ment at burde tage i betragtning ved den foreslåede aldersgrænse for opsparing i pensionsøjemed. Man har derfor åbnet mulighed for, at der også for arbejdstagere over 55 år kan etableres en vis pensionssikring, hvilket navnlig kan have betydning i tilfælde, hvor der for medarbejderne i en virksomhed oprettes en almindelig pensionsordning — f. eks. i form af pensionskasse — som enkelte af arbejdstagerne på grund af alder er afskåret fra at deltage i. Det har i denne forbindelse været overvejet, om der til gengæld som et værn

mod „skattetækning“ burde indføjes regler om, at udbetaling imod normal afgift (25 pct., jfr. § 25) tidligst kunne ske 5 år efter opsparingsens etablering. Under hensyn til de komplikationer, som ville følge af sådanne særregler, har man imidlertid ment at måtte afstå fra forslag herom.

Det bemærkes, at opsparing i pensionsøjemed vil kunne fortsættes efter det 60. år, også på grundlag af en bestående opsparingsordning, der i medfør af § 13 behandles efter reglerne i afsnit I.

Størsteparten af de eksisterende pensionsopsparingsordninger er baseret på individuel aftale — hvortil som regel benyttes trykte standardformulærer — om regelmæssige indbetalinger til indlånskonto i bank eller sparekasse. Renteforsikringslovens vilkår for kapitalpensionsordninger antages dog ikke at være til hinder for, at opsparingen anbringes i sådanne værdipapirer, som kan godkendes af vedkommende pengeinstitut under hensyn til, at midlerne skal tjene pensionsformål. Som kapitalpensionsordninger, der er omfattet af renteforsikringsloven, behandles endvidere visse bestående opsparingsordninger, der ikke administreres af et pengeinstitut, men som er organiseret i form af selvstændige fonds, foreninger eller lignende. Også for en kollektiv ordning af denne art, er det et skattemæssigt vilkår, at der af en arbejdsgiver ydes bidrag til de pågældende arbejdstagere, som deltager i pensionsordningen.

Under hensyn til at de opsparede midler skal tjene pensionsformål, må det anses for betænkeligt, at de nugældende regler åbner mulighed for en mere eller mindre spekulations- eller erhvervspræget anbringelse af midlerne. Der er således i praksis set eksempel på anbringelse i aktier, som den pågældende af erhvervsmæssige grunde i forvejen ejede. Lignende hensyn, som har motiveret reglerne i tilsynsloven om anbringelse af en pensionskasses midler, har derfor ført til bestemmelserne i forslagets nr. 1, 2. og 3. pkt., hvorefter de opsparede midler kun kan anbringes enten på indlånskonto i det pågældende pengeinstitut eller efter finansministerens bestemmelse i visse værdipapirer m. v. Bestemmelserne om, i hvilke værdipapirer m. v. der vil kunne tillades anbringelse, er udformet som en henvisning til loven om tilsyn med pensionskasser, jfr. navnlig denne lovs § 14. De nærmere regler herom forudsættes fastsat af finansministeren efter indhentet udtalelse fra handelsministeriet, hvorunder loven om forsikringsrådets tilsyn med pensionskasser henhører. Om bestående opsparingsordninger med anbringelse i værdipapirer henvises til overgangsreglen i § 13, stk. 1, 2. pkt. og bemærkningerne hertil.